

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TUTTI CONTENTI.

A casi renuncio á esplicarlos lo que ha succehit desde que vaig tenir l' honor de dirigirlos la paraula l' última senmana.

Las noticias grossas ho omplan tot... y en aquests set dias n' hi ha hagut de grossissimas y per tots los gustos.

O sino vajin sumant.

Insults en lo Congrés, cridoria, escándol.... ¡Gran sensació pèls amants de la saragata!

Després crusament de targetas, envio de padrins, y desafios. ¡Gran satisfacció pèls mestres d' esgrima.

A continuació, declaració del cólera.... y cólera, pero cólera de debò entre botiguers y comerciants, victimas de l' alarma oficial, que veuhen que tothom fuig y ells se quedan ab los magatzéms plens y 'ls calaixos vuits. ¡Gran satisfacció per metjes y curanderos!

Seguidament, declaracions de 'n Romero Robledo que ab la barra inmensa que li han donat Dèu y 'l clima de Antequera, diu que Madrid no t'è industria, que Madrid no es mes que l' estómach d' Espanya. ¡Gran alegría pèls catalanistes!

¿Volen encare més satisfaccions plegadas?

Donchs vajin llegint.

Los botiguers y 'ls comerciants s' irritan; se reuneixen, discuteixen y acordan endolar los aparadors y tancar las portas. Y en efecte, 'ls aparadors s' endolan y las portas de las botigas se tancan. ¡Gran sensació pèls amants de las impresions fortes!

Pèls carrers se forman grupos, se passejan pendons endolats, se donan viscas y morias y al veure al gobernador lo xiulan. ¡Inmensa satisfacció pèls fabricants de pitos!

Las autoritats posan á las tropas sobre las armas, surten patrullas, retens... dimonis. La policia dona cargas, la guardia-civil tira tiros: alguns se 'n van á casa ab lo cap romput, altres quedan ferits gravement; dos infelissos pagan lo pató...

En aquest punt, tenen la paraula 'ls constructors de caixas de mort, que diuhèn:

—Benehit siga mil vegadas lo govern, que si tothom se li rebela, no morintse del microbi, al menos hi ha qui 's sacrifica morint de tiros... Benehit siga mil vegadas lo govern, y 'l dia que vulga, disposi de una caixa de luxol

Pero encare no ho havém dit tot. Continuhin llegint.

Hi ha crisis.

D. Alfonso diu que vol anar á Murcia, foco principal de l' epidemia, y 'l govern opina que no es convenient

que hi vaja. A la qüenta 'ls murcians ja 'n tenen prou ab l' honor de ser los electors de D. Anton... y ademés ab los procediments electorals que avuy s' istilan, quants més sigan los difunts, major será 'l número d' electors que tindrà 'l mónstruo.

En aquest punt comensa 'l dissentiment:

—Que vull anarhi.

—Que no es convenient que hi vaja.

—Donchs hi aniré.

—Donchs, miri, nosaltres dimitim.... Desde aquest moment disposi de las carteras.

Los constitucionals saltan, brincan y sembra que perden lo senderi. Ja estiran lo nàs, ja oloran, ja senten aquells perfums de pressupuesto que retornan. Ja hi ha qui envia á buscar al sastre y 's fa un traje á pagar quan li dongan la breva que li ván prometre...

Tot de un plegat cridan á n' en Sagasta á Palacio.

Trip, trap en tots los cors... Fins las patillas de 'n Rius y Taulet perden lo color, tant gran es l' emoció qu' experimenta l' ex arcalde, al pensar que tornarà á empunyar la vara.... y aixó que ja han passat ¡oh desdítal las professons de Corpus.

Surt en Sagasta de Palacio.

¿Qué ha passat? ¿Qué hi ha hagut?

Cada hù ho explica á la seva manera. Uns diuhèn que D. Práxedes vá aconsellar á D. Alfonso que l' anada á Murcia no era convenient...

Suposan altres que vá indicarli que si la cosa s' enmaranyés, ell l' acompanyaria; pero que per are era convenient que 'ls conservadors se sortissen com poguessen del enredo en que 's trobavan.

Altres explican lo següent: Que D. Matéu vá dir que per ser ell poder necessitava facultats per fer una política liberal de debó; que havia d' establir lo sufragi universal (¡Jesús!), lo Jurat (¡Maria!), lo matrimoni civil (¡Joseph!)... etc., etc., etc., com llavors de la revolució de Setembre.

Y sembra que algú va dirli:

—Está molt bè, está molt bè... un altre dia 'n parlarem.

Y han tornat á quedarse 'ls conservadors.

Per lo tant ¡gran alegría entre 'ls conservadors!

No n' hi ha per menos.

Els sols, tisichs, raquitichs, malaltissos... En Romero Robledo que ja no pot dir faba... En Pidal que no 's dona compte de lo que li passa... En Cánovas que no sab ja ni per quins mars navega... ells sols son posibles per governar, á despit del comer que tanca las portas, de la industria que protesta, del poble que passeja pendons negres, dels electors que derrotan al govern, fins á despit del cólera, que desde que l' han declarat oficial (¡quin oficial més cobart!) no mata á ningú.

Ells sols son posibles!

En Sagasta comensa á semblar un demagogo; en Moret un federal; en Montero Rios un incendiari; en Martos un menja-criaturas; lo partit fusionista un cantó... y hasta en Martinez Campos t'è alguna cosa de 'n Contreras.

En vista de lo qual—siguém franchs—l' última alegría ha sigut ¿per qui?

¿Pèls conservadors que 's quedan? No, perque ells se qu edan al potro de la tortura.

¿Pèls sagastins que no 'ls cridan? No, perque ells ja se la menjavan.

—¿Pèls esquerrans que ni 'ls consultan? Tampoch, que ningú que tinga seny s' alegra quan li donan un desaire.

L' última, la més gran, la més inmensa, la suprema alegría ha sigut per nosaltres... si, Sr. Cánovas, per nosaltres... continuhi un quant temps pèl camí comensat... y quan puji lo que ha de pujar, ja 'ns dirá lo que val.

P. K.

LAS TRES CLARAS.

ANANG, ganang, ganang!

Eran las campanas de Madrid que tocavan tres quarts; y 'ls tres quarts eran de dotze.

Vol dir que hi faltava un quart justet pera arribar á la meitat de la deliciosa Verbena de Sant Joan.

En aquell precís moment, quatre personatjes de certa edat y agradable apariencia estavan despedintse en la cantonada del carrer de... en fi, en un carrer que ara no recordo com se diu.

—¿Tant mateix vostés també volen ferho?—deya un d' ells, dirigintse especialment á un que anava vestit de general, sense casco al cap... ni als péus.

—Sí,—responia aquest,—aquí porto 'ls trastos.

Y al dirli això, li ensenyava tres magnífichs ous de gallina, que portava á la mà, mentres los demés socios, fent la rialleta, mostravan també 'l seu terceto d' ous, parescuts als del general.

—Pues no perdém temps,—continué 'l primer;—jo ja 'ls tinch á casa. Separemos y aném á veure que 'ns portará de ho la nit de Sant Joan. ¡Hasta demá!

S' apretaren las mans, s' escamparen en varias direcciones, y als cinch minuts tothom era á casa seva.

Com no m' agradan misteris, desde ara declaro que 'ls quatre personatjes en qüestió eran los senyors Sagasta, Martos, Martinez Campos y Moret.

En efecte, quinze minuts després d' haver tocat tres quarts, tocavan las dotze.

Las copas plenas d' aygua estavan ja á punt; los nostres héroes van trencar los tres ous simbólichs, é instantáneament las claras varen comensar á dibuixar formas y contorns extravagants.

L' endemá demati, en un recó amagat del Retiro, los nostres quatre coneguts s' estrenyian la mà, mirantse mútuament ab certa socarroneria. L' únich qu' estava una mica serio era 'l senyor Martinez Campos.

—¿Y donchs? va dir en Sagasta, abordant resoltament la qüestió;—¿s' ha fet la proba?

—Jo sí,—respongué en Martos,—y si vostés m' ho permeten, explicaré 'l resultat primer que ningú.

—Endavant; lo senyor Martos t'è la paraula.

—Hi tirat las claras ab lo major cuidado possible y

he vist lo següent: Primer, una especie de carrer ab infinitat de portas tancadas; luego ha aparegut un ninot: era jo. Lo ninot ha anat trucant de porta en porta, pero en looch l'han volgut obrir. Per fi, cansat de caminar inútilment, lo ninot ha resolt assentarse al mitj del carrer, y en lo mateix moment han sortit una infinitat de donas armadas d'escumbras y empaytantlo ab una boca tant oberta, que semblava talment que cridessin *jagaféulo!* Y aquí s'ha acabat tot. Ara digui vosté, senyor Sagasta.

—Jo,—comensa don Práxedes,—hi vist cosas més raras que vosté. Quan las claras s'han extés per la superficie del aygua, m'ha semblat—lo qu'és lo desitj!—que s'formava una especie de candelero ahont jo m'enfilava tranquilament; pero aviat s'ha desvanescut l'ilusió, y lo que ha sortit ha sigut una parra. Per sota d'ella s'passejava una guineu, que s'mirava 'ls penjolls de rahims, fent brinco com si volgués arribarhi ab las dents y sense conseguirho may. Una sola vegada, tant alt ha saltat, que casi bé hi arribava; pero 'ls rahims, veyentli l'intenció, han pujat més amunt. Y pujant, pujant, hi perdut de vista 'l rahims, la guineu y hasta la copa d'aygua.

—Ara m'toca a mi,—diu en Moret.—Las claras m'vas, senyors, han fet cosas admirables. Figúrinse que de bonas a primeras m'hi vist a mi, retratat, en l' instant en que una cama misteriosa s'alsava pera donarme una magnífica puntada de peu. Naturalment, m'hi quedat parat. Refet del assombro, s'muda la decoració y m'torno a veure a dalt del tablado d'un café cantant, ballant flamench y cargolanthi peteneras. Tothom m'apludia, y lo millor de tot es que m'campava la videta bastant regularment. Y llestos; velshi aquí tot: desembuixaquí vosté ara, general.

—Jo,—murmura don Arseni,—hi tirat las claras... y m'hi quedat a las foscas.

—¡Cóm!—exclaman admirats los tres companys.

—No hi vist res, res, res.

Los quatre interlocutors se contemplan una estona ab visible sorpresa; pero en Martos s'aproxima a l'orella de 'n Sagasta.

—No es extrany que no haji vist res,—diu ab veu baixa don Cristino;—lo pronóstich no pot ser més intencionat y clar.

—¿Perqué?

—Perque 'l general ab lo temps será això: res, res, res.

FANTÁSTICH.

BATALLADAS

LGUNS ministres van a Murcia si 's plau per forza y raganyant las dents. En Romero Robledo:

—Y vosté, Sr. Martos, ¿per qué no 'ns acompanya?

—¡Alto...! respon D. Cristino: jo vindria ab molt gust; pero com que soch regidor y a Madrid hi ha cólera, faig falta aquí.

En plé congrés declara en Cánovas de la manera més terminant que la democracia no cab dintre de la monarquia.

En Castelar:—«Tè rahò en Cánovas, en aquest particular jo penso exactament lo mateix.»

En quan als esquerrans no van dir una paraula.... los esquerrans aquells a qui alentava 'l mónstruo, prometentlos l'oro y 'l moro si continuavan sent demócratas.

Are 's convencerán potser de que han estat fent lo trist paper de putxinellis de la taifa conservadora.

¿Es realment perillós que un individu de gran posició que vaji a un punt invadit pel cólera, agafi aquesta malura?

Com que 'l cólera s'agafa casi sempre menjant aliments crusos y bebent aygua sense bullir dels puestos infestats, lo rey Humbert quan vá anar a Nápoli se ho feya enviar tot de Roma... y aixís vá escaparse.

Pero avuy dia 'l rey Humbert ja no tindria necessitat de això: bastaria que 'l Dr. Ferrán l'inoculés y restaria indemne... Per treure als reys de compromisos, no hi ha ningú més poderós que 'ls fills del poble, obscurs ahir, pero que a forsa de talent y estudi s'erigeixen en reys de la ciencia.

Diu un telégrama:

«L'infanta Isabel que s'troba actualment a Alemania, vá telegrafiar ahir que adelantaria 'l seu regrés en vista de la declaració del cólera a Madrid; contestantli 'l rey que permanesqués tranquila, que a Madrid no hi havia res.»

¿Ho sent, Sr. Romero Robledo? A Madrid no hi ha res... paraula de rey.

Sembla que 'l Dr. Ferrán ha rebut l'oferta de dos milions de franchs que 'l govern francés té promesos entregar al que descubreixi 'l preservatiu del cólera.

En vista de lo qual dirá en Romero Robledo que la República francesa está perduda, perque ja té una diarrea de milions.

Si ell tenia dos milions per gastar en aquestas tonterias ¡quánts lassaretos no establiria! ¡Y quánts doctors Lucientes no n'anirian lluhents!

Diálech en lo Congrès:

Lo Marqués de Sardoal:—Lo Sr. Villaverde será molt simpátich pels seus amichs; pero confessi qu'és profundament antipátich per la opinió pública.

En Villaverde (arronsant las espalllas):—Me t'ens cuidado.

Lo Marqués:—Se compren molt bè: es que l'opinió pública no t'è per manifestarse sino 'l medis legals, mentres que 'l Sr. Villaverde disposa de la Guardia civil *per assessorar als pacífichs ciutadans*.

En Villaverde vá quedarse mut. Semblava un mort dels que v'an recullir dels carrers de Madrid.

A tots los escándols y tropelias de aquesta senmana hi faltava un retoch vigorós. En Pidal, l'archi-famós Pidal se'n ha encarregat.

S'estava tractant de l'ensenyansa pública, y 'l gran mestis vá alsarse y vá dir: qu'ell era enemich de l'ensenyansa primaria obligatoria; que las grans autoritats de la Iglesia la condemnavan, y qu'era «funest, funestissima popularisar las facultats de saber llegir y escriure.»

Tal es lo llenguatge del ministre especialment encarregat de fomentar la instrucció.

Francament, lo dia menos pensat, dedicarà exclusivament tots los seus recursos y esforços al foment de la cria asnal.

Es lo que diuen aquestos neos: mentres hi haji burros anirem a caball.

Pero opinant aixís lo ministre de Foment, trobo que 'l govern comet un gran abús castigant a las multituds que per ignorancia s'oposan a la desinfecció dels mercats de Madrid.

Los ciutadans al cap de vall posan en planta las teorías del ministre de Foment... Fan lo burro y com més burros més han de agradarli.

Francament, no calia pas enviarhi al Oliver a posarlos en cintura... Bastava que 'ls hi hagués enviat a n' en Pidal a donarlos las gracias y repartirlos unas quantas medalletas de Sant Antoni dels Ases.

Los murcians han sigut més de quatre vegadas los electors de D. Anton.

Donchs bè, entre mitj de la trifulga que passen avuy los fill de Murcia, D. Alfonso tractava de anar a animarlos, consolarlos y socórrels.

Y es de creure que hi hauria anat... Pero 'l diputat de Murcia va oposarshi de la manera més terminant.

Los electors de D. Anton no cal ja que 's morin del cólera. Bastará que 's morin de alegria.

¡Quin honor! ¡Rebre un cop de qua del mónstruo!

Dia 24 de juny de 1866: fusellament a Madrid dels infelissos sargentos de artilleria del quartel de Sant Gil.

Dia 20 de juny de 1885: portas tancadas; cargas de caballeria morts, y ferits.

Pel juny... la rabia al puny.

En Martos opina que D. Alfonso havia de anar a Murcia.

¡Ah, pillin!

Quinze dias endarrera en Castelar aconsellava a las minorias liberals-monárquicas qu'era precis sostenir un debat polítich contra 'l govern.

Y las minorias liberals monárquicas feyan lo sort. Pero avuy regoneixen que hauria sigut aquell debat útil en gran manera.... Y avuy ja no hi son a temps.

¡Amigo, al últim pot ser apendrà alguna cosa! Que als que saben més qu'ells, se 'ls ha de creure.

CARTAS DE FORA.—Lo bisbe a estat a Sitjes y quan tothom se creya que arreglaria las peras al rector de aquella vila que t'è disgustat a tothom, vá limitar-se a benehir al arcalde y ajuntament, fentlos tornar lo tern a la iglesia, y a tot estirar vá disoldre a la Junta de obras que 'l rector havia elegit ilegalment. L'autor de la carta que 'ns dona la noticia anyadeix:—No 'l tregui Dr. Catalá, no 'l tregui, que 'ns ajuda a fer la propaganda.

Lo rector de Puigreig vá negarse a anar a recullir lo cadáver de una criatura de uns nou messos. A aquesta edat no podia ser ni liberal, ni fracmasona, ni pecadora... Pero sí: tenia un gran pecat... era filla de una familia pobra que no podia pagar l'enterro.

¿Qui dirian que governa 'l país no are tant sols sino desde l'any 1868? Los francmasons. Aixís vá declararho un frare que aná a predicar a l'ermita de Quadros al centro de la Cerdanya. La festa vá acabar ab vivas al papa, al clero, al bisbe y a la religió... Pero

aquestos vivas sols los contestaban los capellans. La majoria dels assistents al sortir van victorejar a la República. ¡Gracias sigan dadas al frare, que de rebot treballa per nosaltres!

Lo rector de Vacarissas vá escandalisar a uns feligresos que v'an entrar a la iglesia en mànegas de camisa, manifestant que no permeteria que ningú entrés a la iglesia *ab camisa y pantalons*.—Lo mateix rector manifesta a cada punt que al morirse algú y ferli funerals, la familia ha de pagar un bon ápat al clero.—Item mes: un dia l'arcalde fá un pregó demanant als vehins que vajan a treballar la vinya de un pobre malalt. Los vehins aprofitan lo primer diumenje per fer aquesta obra de caritat ¿y han vist vostés un rector enfutimat? Allá 'l tenen desfentse en impropis contra l'arcalde dihent que li invadeix las atribucions, y que la dispensa de treballar en diumenje ell sol pot otorgarla. Fassin una proba: demanin a aquest rector tant rondinaire que cedeixi 'l producto de la missa de cada diumenje a favor del pobre malalt... es a dir, diguinli que treballi de franch, y estich segur que se 'ls treurá del davant ab una revolada.

Cosas del rector de Moncada: 1.ª No vol administradors dihent qu'ell sol se basta pera remanar las peras: 2.ª Ab la bassina del altar se posa a la porta de la iglesia qu'és tancada y obliga a tot vitxo vivent a passar per la portelleta perque afluixi la mosca: 3.ª Fà dir tres Ave-Marias a favor dels que li donan; los demés dejunan: 4.ª Ha pujat los casaments un cinquanta per cent: 5.ª De benehir l'anell dels que 's casan ne fá pagar sis rumbis: 7.ª A las criaturas a qui ensenya la doctrina no 'ls fá pagar res; pero 'ls pega.

(La senmana entrant se continuarà.)

¿CAU?

Si la vista no m'enganya y 'l vent reynant no cambía, la pobra mestisseria rebrá aviat un cop mortal. En l'atmósfera hi ha un núvol plé de llamps, trons y centellas que amenassa las costellas del belich senyor Pidal.

Tots los que avuy son ministres, uns per fas, altres per nefas, han suferit xiulets y befas del país independent; pero cap tant antipátich com aquest trist poca-roba que 's menja la sopa boba en los reconcs de Foment.

Sí senyor, asturiá fecundo; deixis de salamerias; se li acaban los seus dias, —s'entén, com a governant;— ni que risqui ni que rasqui, ni que busqui ni que rodi, encara que s'incomodi, lo seu sol s'está apagant.

Ningú 'l vol: la gent antiga li dona embestidas rudas, presentantlo com lo Judas dels católichs verdades; y, en cambi, la gent moderna l'ataca y lo martirisa, perque vosté simbolisa la rémora del progrés.

Tot Espanya li va a sobre: en las més altas montanyas, en las regions més extranyas, en la terra y en la mar; en las ciutats y en las vilas, nit y dia y a tot' hora; se sent un crit que diu:—¡Fora aquest home impopular!

Hasta 'l mateix malaguenyo, —y això cregui que no es guassa,—vèu que tot lo que li passa es per culpa de vosté: vosté es lo seu *jettatore*, vosté es la causa evidentada de que tot lo qu'ell intenta ho enredí sense volgué.

Pidalet, aixó no marra... ¿No sab per qué l'altre dia lo nostre Anton dimitia, com aquell qui diu de cop? ¿Creu que alló anava de veras? ¡Ca! L'únic qu'ell desitjava es veure si aixís lograva treurel a vosté de prop.

Quan fins lo mónstruo 'l detesta y coneix que li fa nosa, consideri si la cosa pot estar més malament. Per lo tant, no sigui tonto, confiti las sévas furias y tórnisen cap a Asturias a viure tranquilament.

Don Anton es bastant terco, y ha dit ja:—D' aquí no passo.— De modo que 'l gran trastasso está ja si cau no cau. Y ni que vosté somiqui veyent l'espasi com vibra.

d' aquest trago amarch no 'l libra ni Sant Pere ni Sant Pau.

Arregli aviat la maleta, y comunicui als mestissos que aquells instants tant felissos s' acaban, pero corrent. Dongui l' adèu al dols ranxo que amaneix lo pressupuesto y deixi en qualsevol puesto, la cartera de Foment.

¿Qué se 'n riu? ¿Rigui en bon' hora! ¿Qué vol di ab aquesta rialla? ¿que guanyará la batalla, y no deixará 'l silló? ¿Sí? Pues sábiga y entengui, per més que sembli un misteri, que si 's queda al ministeri, nosaltres dirém:—¡Milló!—

C. GUMÁ.

En Romero Robledo jurava y perjura qu' ell no tornaria al ministeri ni fet a trossos. Y á pesar de tot continua sent ministre sense que tinga medis de desferse de la cartera. Lo riu del deserèdit se l' emporta avall, avall sempre, fent capbussons y ridiculas nuecas.

S' ha mort lo lleó del Retiro. Pero no s' afligeixin, qu' encare 'ns queda 'l mónstruo de la presidencia.

En Sagasta encomiant en lo Congrès l' actitut del comers de Madrid, vá dir qu' era una manifestació dels que pagan y no dels que cobran. Podia anyadir qu' era una manifestació dels que pagan contra dels que pegan.

Dihen que aixis que 's tanquin las Cortés hi haurá modificació de ministeri... Res, un petit adop. No sortirán més que en Romero Robledo, en Silvela, l' Elduayen, en Pidal y el conde Tejada de Valdosa.

Lo ministeri conservador será una livita que no li cambiarán sino las mànegas, los faldons, las solapas y mitja talla del darrera.

En Romero Robledo, al veure que 'ls botiguers é industrials de Madrid, aquells mateixos del sindicat, á qui llavors de 'n Camacho ell halagava, actualment se li pujavan á las barbas, vá exclamar: «A Madrid no hi ha industria... Madrid no es mes que un estómach que devora la vida de la nació.»

Sr. Romero Robledo, crech que vá descuidarse un detall. «Madrid es un estómach, podia haver dit; y dintre de aquest estómach hi ha una tenia..... y, senyors, aquesta tenia soch jo.»

Continua en Romero Robledo: «L' únich que Madrid exporta, son credencials.» Ab lo qual ha vingut á dir: «Y encare sort de mi, que repartint credencials dono un petit moviment al comers d' exportació.»

Los dos morts que ván recullirse en los carrers de Madrid després de las descargas dels civils, tenian l' una bala al cap y l' altre una bala al cor. Aixó es simbólich. Ja fa temps que 'l govern conservador apunta al cap y al cor del país.

Una frase de 'n Sardoal: «En Romero Robledo es un majo de pandereta.» De lo que infiero que en buenas manos está el pandero.

En lo ministeri de la Gobernació: Lo ministre al director de Sanitat:—¿Quánts se n' han mort avuy? Lo director de sanitat al ministre:—¿Qué vol que li diga, D. Francisco: sembla que ho fassan expresament: avuy no s' ha mort ningú! — Pero home, ¿Y vosté es amich mèu? — Si senyor, amich intim; ¿pero quina culpa hi tinch jo, si desde que s' ha declarat lo cólera no mort ningú? — Ja veurá á mi no m' ho expliqui... Si fos un amich verdader, tal com se 'm pinta... — ¿Qué? — Ja s' hauria mort vosté.

—Lo govern es mort. —Si, pero 's queda. —Conformes ¿y no sab per qué 's queda? Perque estant empenyat en que t' de haverhi cólera y venint-se'n l' istiu á sobre, s' ha figurat que empudegará més fàcilment l' atmósfera y aixis passarà la séva.

Lo dia que 's van tancar las portas de Madrid, en Toreno vá tancar lo Congrès, y 'l general va tancar las tropas als quartels. Aixis s' han de fer las cosas... quan se tracta de tancar que tanqui tothom.

La Gaceta tót sovint publica partes dihent: «A Valencia se n' han mort tants del cólera, tants á Castelló, tants á Murcia, tants á Madrid...» ¿Que s' ho creuhen vostés? Donchs jo no, perque han de saber que jo ja m' hi tornat com en Romero Robledo... Totas las noticias oficiales las poso en quarentena.

Un pare al seu fill que á conseqüencia de no deixarlo casar ab una tal Paulina ha caigut malalt. —Mira noy, lo metje t' ha receptat la valeriana. Lo malalt respon: —Escolti pare ¿en lloch de la Valeriana no seria millor que 'm portessin á l' Emilia?

Varios joves van á un restaurant y després de menjar alegrement, arriban als postres y quedant, tots parats, moxos, sens obrir boca. Lo mosso acostants'hi. —Si 'ls falta alguna cosa més los hi portaré. —Bueno, diu un d' ells; donchs are porti quartos per pagar lo que 's déu, qu' es l' únich que 'ns falta.

Una viuda al seu criat: —Miri ignasi, arribis á casa 'l senyor Fernando, y diguili que aquesta nit l' espero... Ah, advertiteixi que jo á las onze ja soch al llit. —Digui, senyoreta, ¿vol dir que li diga que ja pot venir á las onze?

Se venia un lloro á pública subasta. —Un lloro... deya 'l subastador... un duro un lloro ¿qui hi diu més? —Déu duros! va dir una veu. —Déu duros un lloro... ¿qui hi diu més? Déu duros... —Vint duros... vint duros... ¿Hi algú que 'n donga més?... Vint duros, á la una; vint duros á las dugas... vint duros á las tres... Queda adjudicat per vint duros... ¿Ahoñt es lo senyor dels vint duros? Silenci sepulcral. Lo subastador se crema, é insulta als concurrents, un dels quals li observa: —No s' enfadi. Jo li diré qui ha sigut qui ha ofert vint duros. —Qui ha sigut? —Lo mateix lloro.

—Cotxero, crida un senyor, prenent un cotxe de plassa, pels barris del Portal Nou: al Poble Sech. —Fassi 'l favor de no cridar. —Quin inconvenient hi ha? —Que no veu que si 'l caball arribés á sentirlo, no podria arrencarlo?

Un cantant deya á una amiga de teatro: —Tinch una filla preciosa. —Ah, t' es una filla! —Si senyora, una noya admirable... Figuris que fins ha heretat la mèva veu... —Ah, are ho entenchem... Es lo que jo 'm preguntava sempre ¿que se 'n ha fet vosté de la veu? Vaja, ara ho veig, la séva filla l' ha heredada.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—As-tro-nom.
2. MUDANSA.—Mana-Tana Can-a-Pana.
3. CONVERSA.—Trempe.
4. ROMBO.—

L
A L L
A V I L L A
L L I M O N A
L L O C A
A N A

5. GEROGLIFICH.—Per aygua la mar; per vent l' espay.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pepet de Arbucias, Cardona de Mataró, Taronja de Convent, Morbo, Esporadich y C., Freixeta petit y Saltá y Pará. N' han endevinadas 4, Un gitane, Asnerolf Alkuspá y Noy de la Dida; 3, Dos cegos que hi veuhen; 2 Mete y Saca; Pinta Monas y Kilis, y 1 no més, Titeta.

XARADA.

Una primera-segona de tercera-prima tela per la senyora Manela vaig comprar junt ab la Pona. Y després per mi, també un bon total vaig comprar; pero prompte l' va matar lo hu de casa l' adroguer.

PEPET DE ARBUCIAS.

SINONIMIA.

Una tot, la tot comprá y al vestit se la posá.

BETAS Y FILS.

TRENCA-CLOSCAS.

SI LA CARA D' ELL.

Formar ab aquestas lletas combinadas lo nom de una pesa catalana.

MARTÍ ROCA Y R.

ROMBO.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant. —Segona: en las portas n' hi ha.—Tercera: fruitas.—Quarta: hortalissa d' istiu. Quinta: nom d' home.—Sexta: per fer espelmas.—Septima: consonant.

UN COLÉRICH.

GEROGLÍFICH.

II
SA
:
I
AA
d
IV.

T. ROMPA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pepet de l' Orga, Titeta, Capellá pre-histórich, R. Nafra, Pinta Monas, Dos Cegos que hi veuhen, Miko-Miko, Freixeta petit, Morbo Esporadich y C., Sabateret del Poble Sech, Microbi Reusense y Rosaris de un fratre: Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix.

Ciutadans Kilis, Mete y Saca, Un Colérich, Asnerolf Alkuspá, Un Gitane, Saltá y Pará, Taronja de Convent, Pepet de Arbucias, Betas y Fils, Sebastia de Nava, P. de Pega, Antonino, Manael, Fray Bonifaci, Pesseta y dos, Civilisat bárbaro, J. Asmarats, Agent de Sarriá y Gorro frigio: Insertaré una cosa de lo que 'ns remet.

Ciudadá Mister Jhonson: L' articlet está molt bé.—Arednabal: Las xaradas bé; l' article te poch lance.—J. Ainé: La poesia es massa vulgar y prosaica.—J. Belluga: La poesia va bé.—Paquetilla: Si no s' explica més clar no l' entenem.—Punxa tripas: La poesia de vosté es molt incorrecta.—Cristófol Crispin: Las de vosté van bé.—Ciudadá Resjoleps, (Sitjes); J. V. y B. (Puigreg); J. D. (Cerdana); J. M. (Vacarias); B. M. (Moncada): La setmana entrant continuarem.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

Y després que digan que á Madrid no hi ha hagut *cólera*; pero *cólera* rabiosa.

Los primeros cassos.

—D. Manuel ¿y aixó que s' ha mort algú, que tanca mitja porta?
—Sí... los conservadors están de cos present.

Facsimil de un pendó funerari.

Los civiles tratan de resucitar al go-bern fent aleluya.

Dos cassos fulminants.

Lo president del Congrés, no vol ser menos que 'l Congrés y tanca las portas.

—Ja cal, D. Práxedes, que 'l día que 'l cridin fassa unas bonas desinfeccions... Miri, per aquest cas, li recomano aquest ácit.